

Arrest

nr. 285 322 van 24 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "verzoek kennelijk ongegrond" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 30 mei 2022.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...) b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

3. Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Noord-Macedonië vermoord te worden omwille van zijn seksuele oriëntatie en zijn genderidentiteit. Daarnaast vreest hij dat zijn kind zal afgepakt worden.

5. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) oordeelt, op grond van zijn verschillende vaststellingen, dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn beweerde genderidentiteit en zijn beweerde geaardheid.

Vooreerst werpt de commissaris-generaal op dat verzoeker zijn houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Daar waar verzoeker reeds in augustus 2021 de Schengenzone binnenkwam, diende hij pas op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal doet in de bestreden beslissing verder verschillende vaststellingen wat betreft de genderidentiteit en de seksuele oriëntatie van verzoeker. Zo stelt hij o.a. vast dat: (i) het behoorlijk bevreemdend overkomt dat verzoeker tot de LGBTQ-gemeenschap zou behoren zonder de term LGBTQ te kennen, dat verzoeker de termen homo- en bisexualiteit door elkaar haspelde en dat hij ondanks zijn zoektocht over een transitieproces op het internet geen organisaties kende die zich met LGBTQ-problematieken bezighouden, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon vertellen dat hij graag vrouwenkledij draagt, zich vrouw voelt en enkel vermeldde dat hij biseksueel is, (iii) het opmerkelijk is dat verzoeker geen informatie kon geven over het merk van zijn vrouwelijke kleding, hoewel hij zich in België regelmatig als vrouw kleepte, (iv) het vreemd is dat verzoeker in het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf sinds zijn dertiende ‘dat gevoel’ te hebben, echter dat hij zich op het einde van het persoonlijk onderhoud niet meer kon herinneren wanneer hij ontdekte dat hij zich graag als vrouw kleedt, (v) verzoeker zijn jarenlange relatie met R. niet aannemelijk heeft gemaakt, (vi) de door verzoeker aangehaalde losse seksuele contacten moeilijk kunnen overtuigen, (vii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt over het moment en de manier waarop zijn geaardheid algemeen, en dus ook bij zijn familie, bekend raakte, en er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekers gedwongen outing ontstane problemen, (viii) verzoeker zijn slechte familiale relaties ten gevolge van zijn beweerde geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt, (ix) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn poging tot het indienen van een klacht en zijn bezoek aan de politie.

Wat de opgeworpen corruptie betreft, merkt de commissaris-generaal op dat dit gegeven op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat bovendien uit niets blijkt dat verzoeker en zijn partner, indien zij bij terugkeer opnieuw met corruptie te maken zouden krijgen, geen beroep zouden kunnen doen op de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden, waarop zij in dit verband in het verleden nooit beroep gedaan hebben.

Voorts meent de commissaris-generaal dat uit niet blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt, de woningmarkt, het onderwijs en de gezondheidszorg.

Tot slot benadrukt de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete elementen of feiten aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij en zijn partner in Noord-Macedonië een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen omwille van hun etnische origine.

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

6.2. Daar waar verweerder stelt dat de houding van verzoeker niet in overeenstemming is met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en hiervoor verwijst naar de data waarop verzoeker het land is binnengekomen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift hiervoor een uitleg te hebben gegeven en hij meent vervolgens dat verwijzen naar data niet kan worden beschouwd als een voldoende motivering om te stellen dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Door in zijn verzoekschrift opnieuw te stellen dat hij een uitleg heeft gegeven, gaat verzoeker echter voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt immers, na naar de verklaringen van verzoeker te hebben verwezen, op goede gronden vast dat verzoekers uitleg niet als overtuigend kan weerhouden worden. Verzoeker gaat hier niet op in. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, immers redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna hier zo snel mogelijk een beroep op doet, hetgeen verzoeker heeft nagelaten. Door in zijn verzoekschrift slechts summier te stellen een uitleg te hebben gegeven en derhalve in wezen zijn verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen.

De Raad wijst er nog op dat het laattijdig verzoek om internationale bescherming van verzoeker – daar hij reeds in augustus 2021 de Schengenzone binnenkwam, echter pas op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende – een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. De commissaris-generaal besluit dan ook wel degelijk op goede gronden dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

6.3. Verzoeker somt vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de seksuele oriëntatie en de genderidentiteit van verzoeker op, doch hij komt niet verder dan in zijn verzoekschrift te stellen dat “dit echter niet als motivering kan beschouwd worden om te stellen dat verzoeker niet de waarheid spreekt over zijn seksuele oriëntatie en zijn genderidentiteit”.

De Raad benadrukt dat zulks verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen over zijn seksuele oriëntatie en genderidentiteit als ongeloofwaardig overkomen. Door louter aan te geven het niet eens te zijn, voert verzoeker geen concrete of dienstige argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Verder heeft u uw seksuele oriëntatie en uw genderidentiteit niet aannemelijk gemaakt. Er kan in dit verband gewezen worden op tal van incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo is het zeer vreemd dat u niet wist waarvoor de afkorting LGBTQ staat en dat u zelfs geen één van de letters kon plaatsen. U wist zelfs niet eens waar de letters B of T voor staan. Dat het acroniem LGBTQ u volledig vreemd is, ofschoon u verklaarde biseksueel te zijn en u vrouw te voelen en dat dit al sinds uw dertiende zo is, doet de wenkbrauwen fronsen, temeer daar u eerder al enige tijd in westerse landen, zoals Duitsland en Frankrijk, verbleef, waar u zich over kwesties in verband met geaardheid had kunnen informeren. In alle redelijkheid kan dan ook aangenomen worden dat, indien u zich werkelijk vrouw zou voelen en/of biseksueel zou zijn, u, die ook actief bent op de sociale media, vertrouwd zou zijn met de afkorting LGBTQ (CGVS K., p. 13). Uw partner wist overigens evenmin waar LGBTQ voor staat (CGVS A., p. 13). Opvallend is ook dat u doorheen uw onderhoud de termen ‘biseksueel’ en ‘homo’ voortdurend door elkaar gebruikte wanneer u het over uw geaardheid had en dat u geen enkele Noord-Macedonische of Belgische organisatie kende die zich bezighoudt met de rechten van holebi’s of transpersonen (CGVS K., p. 18). Nochtans zou u op het internet naar informatie over een eventueel transitieproces gezocht hebben (CGVS K., p. 13). Dat u tot de LGBTQ-gemeenschap zou behoren zonder de term LGBTQ te kennen, dat u de termen homo- en biseksualiteit door elkaar haspelde en dat u ondanks uw zoektocht over een transitieproces op het internet geen organisaties kende die zich met LGBTQ-problematieken bezighouden, komt behoorlijk bevreemdend over.

Daarnaast is het, betreffende uw genderidentiteit, niet aannemelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vermeldde dat u biseksueel bent en dat u in alle talen zweeg over het feit dat u zich graag als vrouw kleedt. U verklaarde nochtans dat u eenmaal aangekomen in België zich onmiddellijk als vrouw begon te kleden thuis en wanneer u uitging. Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeld heeft, verklaarde u dat het niet gevraagd werd en dat u gezegd werd dat u tijdens het tweede gesprek alles zou kunnen vertellen (CGVS K., p. 4). Nochtans wordt op de Dienst Vreemdelingenzaken van u verwacht dat u weliswaar in het kort, maar toch nauwkeurig weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert en dat u hierbij de voornaamste elementen of feiten geeft (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, voorafgaand advies). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon vertellen dat u graag vrouwenkledij draagt en zich vrouw voelt en enkel vermeldde dat u biseksueel bent, is niet aannemelijk.

Dit wordt bevestigd doordat het eigenaardig overkomt dat, ofschoon u zich vrouw voelt en u zich als vrouw kleedt, u niets wist over de vrouwelijke kledij die u droeg tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zo kende u noch het merk van uw blouse, noch het merk van uw rokje, noch het merk van uw schoenen (CGVS K., p. 13). U wist evenmin van welk merk uw eyeliner, uw lippenstift, uw gezichtspoeder en uw rouge waren (CGVS K., p. 20). Dat u hierover geen informatie kon geven, ofschoon u zich in België regelmatig als vrouw zou kleden, is opmerkelijk.

Het is betreffende uw genderidentiteit tot slot ook nog vreemd dat, ofschoon u in het begin van uw persoonlijk onderhoud aangaf sinds uw dertiende ‘dat gevoel’ te hebben (CGVS K., p. 4), u zich op het einde van uw persoonlijk onderhoud niet meer kon herinneren wanneer u ontdekte dat u zich graag als vrouw kleedt: u verklaarde enkel dat het al ‘heel lang geleden’ was zonder dit concreter in de tijd te kunnen situeren (CGVS K., p. 20).

Wat uw biseksualiteit betreft legde u bevreemdende verklaringen af over hoe u met uw eerste partner R. K. kort nadat u ontdekte dat u door mannen werd aangetrokken in contact bent getreden. U verklaarde dat u hem eerst had aangesproken, dat u hem zei dat u hem leuk vond, dat u hield van mannen zoals hem en dat u hem vroeg of hij met u een relatie wilde. U verklaarde ook dat u hem nog niet kende toen u hem aansprak, dat u niet wist dat hij op mannen viel en dat u er direct met hem over begon te spreken. Dat u aan een wildvreemde meteen op de man af vraagt of hij een relatie met u wil, is, gelet op de door u geschetste Noord Macedonische context waaruit blijkt dat men het in uw land van herkomst niet echt begrepen zou hebben op homo’s en biseksuelen, weinig aannemelijk. Het is bovendien opmerkelijk dat u eerst verklaarde dat u aan R. zei dat u hem leuk vond en dat hij u daarop vroeg of u een relatie met hem wilde en of u naar een hotel met hem wilde gaan, waarop u positief antwoordde. Daarna verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere bewering, dat u hem vroeg of hij een relatie met u wilde (CGVS K., p. 10). Opvallend is voorts dat u aanvankelijk beweerde dat u vijf jaar samen was met R. (CGVS K., p. 8). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud zei u dan weer dat uw relatie ongeveer acht jaar duurde (CGVS K.,

p. 20). Het is eveneens opmerkelijk dat, ondanks uw jarenlange relatie met R., u niet eens wist wanneer hij geboren was noch hoe zijn ouders heten (CGVS K., p. 12).

Het is ook merkwaardig dat uw partner bijzonder weinig wist van uw biseksuele levenswandel in het algemeen en van uw relatie met R. in het bijzonder. Zo verklaarde uw partner eerst dat ze niet wist of u voordat jullie een relatie hadden een relatie had met een man (CGVS A., p. 11). Wanneer haar nogmaals de vraag gesteld werd of u voor jullie relatie een relatie had met een man die meer was dan een sekspartner antwoordde ze plots dat er iemand was maar dat ze de details niet kende. Ze kende zelfs zijn naam niet eens (CGVS A., p. 11). Ook over andere partners voordat jullie een relatie hadden bleef uw vrouw bijzonder vaag (CGVS A., p. 11). Dat ze niet meer kon vertellen over uw relatie(s) voordat jullie een relatie begonnen en bijzonder weinig wist over uw relatie met R. sinds uw dertiende valt slechts moeilijk te rijmen met haar verklaring dat ze al heel haar leven weet dat u seks heeft met mannen en dat u haar alles vertelde want dat u haar beste vriend bent (CGVS A., p. 8; p. 11). Gelet op het voorgaande heeft u uw (enige) jarenlange relatie met een man, met name R., niet aannemelijk gemaakt. Aangezien uw relatie met R., op enkele losse seksuele contacten met mannen na, uw enige langdurige relatie met een man was, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid hierdoor ook ondermijnd.

Ook uw verklaringen over de door u aangehaalde losse seksuele contacten kunnen moeilijk overtuigen. U verklaarde dat u met drie mannen, O., M. en B., wel eens seks had. Toen u vragen over deze contacten gesteld werden, legde u uit dat u bijvoorbeeld drie of vier jaar voor uw komst naar België, i.e. voordat u in een park door een familielid werd betrap, op uw gemak op een bankje zat en dat toen een persoon u aansprak en vroeg of jullie seks konden hebben. Die persoon die u zo aansprak, was op de hoogte van uw geaardheid, omdat jullie uit dezelfde wijk komen: de jongere generatie wist immers hiervan (CGVS K., p. 10-11). Dat de jongere generatie hiervan wist, terwijl u eerder verklaard had dat uw outing pas kort voor uw vertrek uit Noord-Macedonië plaatsvond, terwijl u had aangegeven dat het in jullie moslimgemeenschap niet toegelaten was om biseksueel te zijn en terwijl uw partner zei dat, voordat u in het park door familie werd betrap, niemand van uw geaardheid op de hoogte was (CGVS K., p. 8; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ K., vraag 3.5; CGVS A., p. 8), kan niet overtuigen. Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw beweerde biseksuele geaardheid hierdoor danig op de helling te staan.

Dit wordt bevestigd doordat jullie onaannemelijke verklaringen aflegden over het moment en de manier waarop uw geaardheid algemeen, dus ook bij uw familie, bekend raakte. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u net voor uw vertrek (u vertrok in augustus 2021) zich geout had terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in mei 2021, dus verschillende maanden voor uw vertrek, reeds betrap werd door uw broer (CGVS K., p. 8; p. 12; p. 14; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Bovendien zijn uw verklaringen over hoe uw geaardheid aan het licht kwam totaal tegenstrijdig met deze van uw partner. Zo verklaarde u dat u in mei 2021, i.e. na de geboorte van uw zoon op 6 juni 2019, betrap werd door uw broer toen u in het park aan het zoenen was met R.K. – aan uw relatie met R. kon overigens, zoals hierboven gebleken is, echter geen geloof gehecht worden – waardoor uw familie uw geaardheid te weten zou gekomen zijn (CGVS K., p. 8; p. 12; p. 14; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl uw partner verklaarde dat u reeds voor de geboorte van uw zoon betrap werd door uw vader en uw moeder waarna haar ouders, jaren geleden, op de hoogte gebracht werden. Uw partner verklaarde ook dat pas toen uw geaardheid uitkwam jullie voor de allereerste keer seks hebben gehad (CGVS A., p. 6-8; p. 13). Geconfronteerd met de verklaringen van uw partner, verklaarde u onder meer dat haar verklaringen niet klopten, dat uw schoonouders uw geaardheid toen misschien van iemand anders te weten waren gekomen, dat uw partner niet wist wie u betrap had omdat ze bij haar ouders was en dat ze dacht dat uw ouders u betrap hadden omdat zij ook kwaad waren: jullie hebben dit alles immers niet besproken. Deze rechtvaardigingen kunnen, gelet op de duidelijkheid van uw partners verklaringen, niet weerhouden worden. Bovendien houdt het, gelet op jullie vertrouwensband, geen steek dat u aan uw partner wel zou gezegd hebben dat u in een parkje door een familielid werd betrap, maar dat u hierbij niet gepreciseerd zou hebben door wie u werd betrap (CGVS K., p. 15). Aan uw verklaringen over uw (gedwongen) outing kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden. Aangezien er aan deze (gedwongen) outing geen geloof gehecht kan worden, komt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde biseksuele geaardheid danig op de helling te staan en kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan jullie door uw gedwongen outing ontstane problemen, zoals onder meer het pestgedrag door dorpelingen (CGVS K., p. 16).

Dit blijkt tevens uit het feit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u actueel op slechte voet zou leven met uw familie. Zo blijkt dat, hoewel u verklaarde geen contact meer te hebben met uw familie, u wel degelijk nog contact met hen heeft op Facebook. Zo plaatste u in april 2022 nog een hartje bij een foto

gepubliceerd op de Facebookaccount van uw ouders, terwijl u eerder nochtans verklaard had dat u niet actief bent op Facebook.

Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u vermoedde dat uw zus met uw account aan de slag gegaan is. Dit is niet aannemelijk: op uw Facebook bedankte u immers ook uw oom in België voor een BMW en deed u de groetjes aan iedereen. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u plots dat u de post over de BMW wel geplaatst had maar dat dat het enige was (CGVS, p. 17). Uit deze repliek blijkt dat u uw Facebookaccount, waarop u met uw ouders, uw schoonvader en tal van andere familieleden bevriend bent en waarop u recent nog een like kreeg van ene S.S. – uw broer met dezelfde naam zou u in Noord-Macedonië nog een pak rammel verkocht hebben toen uw geaardheid bekend raakte (CGVS K., p. 9; p. 17-18) –, wenste achter te houden. Verder legde u ongeloofwaardige verklaringen af over eventuele familie in België. Zo vermeldde u nergens dat u door u gekende familie had in België (CGVS K., p. 6) terwijl uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u een oom heeft, F. S.i, die in Sint-Niklaas woont (Vragenlijst DVZ A., vraag 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat F. een kameraad is en niet uw echte oom maar dat uw partner hem uit respect oom noemt (CGVS K., p. 16). Uw partner verklaarde dat ze ten tijde van haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken dacht dat het uw oom was maar dat u inmiddels gezegd heeft dat het een kameraad is (CGVS A., p. 14). Deze uitleg kan niet weerhouden worden. Voordat jullie om internationale bescherming verzochten, woonden jullie immers al verschillende maanden bij F.. Er kan dan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat uw partner op het moment van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2022 reeds op de hoogte was van het feit dat het een kameraad was die jullie onderdak verschaftte en geen oom (CGVS K., p. 13). Bovendien kan opgemerkt worden dat u hem ook in de hierboven geciteerde Facebookpost over de BMW uw oom noemt (CGVS K., p. 17) en dat uit de informatie aanwezig in uw dossier blijkt dat uw vader, die hier in 2017 om internationale bescherming verzocht – hierin werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen –, een broer heeft die F. heet. Gelet op het voorgaande heeft u uw slechte familiale relaties ten gevolge van uw beweerde geaardheid niet aannemelijk gemaakt.

De ongeloofwaardigheid van uw problemen gelinkt aan uw geaardheid blijkt tevens uit de volgende ongerijmdheid. Terwijl u de slagen die u van enkele Albanezen kreeg aanvankelijk kaderde in uw gedwongen outing in mei 2021 (CGVS K., p. 16), meende u even later dat u door Albanezen geslagen werd meer dan twee jaar geleden, dus toen uw outing nog niet had plaatsgevonden, omdat u op een vrouwelijke wijze aan het wandelen was (CGVS K., p. 18).

Dat er aan uw problemen ten gevolge van uw beweerde geaardheid geen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot tevens uit uw tegenstrijdige verklaringen over uw poging tot politieklacht. In eerste instantie zei u dat u twee keer naar de politie ging (CGVS K., p.8). Wanneer u even later over een bezoek aan de politie sprak en u gevraagd werd of u nadien nog naar de politie bent gegaan, verklaarde u dat u dat niet gedaan heeft (CGVS K., p. 16).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat de protection officer het slecht begrepen had (CGVS K., p. 16). Gelet op de duidelijkheid van uw verklaringen kan een misverstand niet aangenomen worden, temeer daar uw partner verklaarde dat u niet naar de politie was gegaan (CGVS A., p. 10).

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat u noch uw beweerde genderidentiteit, noch uw beweerde geaardheid, noch uw vluchtrelaas aannemelijk heeft gemaakt. Gelet hierop, blijkt uit niets dat u als vrouw gekleed op uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verscheen omdat u zich werkelijk graag als vrouw kleedt."

6.4. De Raad wijst vervolgens op volgend motief van de bestreden beslissing:

"Wat de corruptie betreft die door uw partner aangehaald werd – jullie moesten bijvoorbeeld extra betalen als jullie documenten wilden verkrijgen –, dient opgemerkt te worden dat dit gegeven op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uw partner verklaarde in dit verband immers dat iedereen in Noord-Macedonië extra moet betalen (CGVS A., p. 15). Uit niets blijkt bovendien dat jullie, indien jullie bij terugkeer opnieuw met corruptie te maken zouden krijgen, geen beroep zouden kunnen doen op de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden, waarop jullie in dit verband in het verleden nooit beroep gedaan hebben (CGVS A., p. 15)."

De commissaris-generaal motiveert verder dat uit informatie, waarbij hij verwijst naar de “COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021”, blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Ondanks het feit dat hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen, aldus verweerder.

Verzoeker voert een algemeen betoog waarin hij onder meer verwijst naar de aanwezigheid van corruptie in Noord-Macedonië en de nood aan hervormingen. Verzoeker verwijst hiervoor naar informatie die door de commissaris-generaal wordt aangehaald en voegt deze bij zijn verzoekschrift. Verzoeker kan zich echter niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht, laat staan worden weerlegd, in Noord-Macedonië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker slaagt er dan ook niet in te overtuigen dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

6.5. Verder verwijst verzoeker opnieuw naar de “COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021”, waarbij hij stelt dat heel wat Roma nog steeds te maken krijgen met discriminatie en dat dit ook het geval is bij hem.

De Raad wijst er evenwel op dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Het dient evenwel te worden onderstreept dat verzoeker niet kan volstaan met een algemeen betoog om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

6.6. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 865 legt de eed af en tolkt Rom - Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Frans

De zaken op de rol met nrs 15 en 16 worden tezamen opgeroepen.

De KVz nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP' stellen dat VwP onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde elementen: zij zijn Rom, slachtoffers van discriminatie, zonder toegang tot werk, gezondheidszorg, kortom integratie is niet mogelijk; zij wijzen op de specifieke situatie van verzoekers geaardheid, waardoor deze slachtoffer is van een dubbele discriminatie en zodoende er een schending is van art. 3 EVRM; er werd geen specifiek onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster gezien alles op basis van het dossier van verzoeker is beoordeeld. Zij stellen dat het veel te gevaarlijk is om terug te keren. VzP' verwijzen tot slot naar hun verzoekschrift.”

4.1. De verzoekende partij uit in haar betoog ter terechtzitting de kritiek dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar en haar partner aangehaalde elementen waarbij zij elementen opsomt en wijst op de specifieke situatie van haar geaardheid.

De Raad wijst er in dit licht op dat uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing echter blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een degelijk onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij en haar partner in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Zo wordt, waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de specifieke situatie van haar geaardheid, in de bestreden beslissing, waarnaar in voormelde beschikking wordt verwezen, op gemotiveerde wijze onder meer vastgesteld dat de verzoekende partij haar seksuele oriëntatie en haar genderidentiteit niet aannemelijk heeft gemaakt en wordt er in dit verband gewezen op tal van vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden die gedetailleerd worden toegelicht. De commissaris-generaal besluit in dit kader dat de verzoekende partij noch haar beweerde genderidentiteit, noch haar beweerde geaardheid, noch haar vluchtrelaas aannemelijk gemaakt heeft en dat, gelet hierop, uit niets blijkt dat de verzoekende partij als vrouw gekleed op haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) verscheen omdat zij zich werkelijk graag als vrouw kleedt. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, en vinden steun in het administratief dossier. Door ter terechtzitting slechts algemeen te bekritisieren dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de door haar aangehaalde elementen en te wijzen op de specifieke situatie van haar geaardheid zonder ook maar enigszins op concrete wijze in te gaan op de vaststellingen dienaangaande, slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de gronden van voormelde beschikking, laat staan deze te ontkrachten.

4.2. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij en haar partner Rom zijn, slachtoffers zijn van discriminatie, zonder toegang tot werk en gezondheidszorg, en zij hieruit besluit dat integratie niet mogelijk is, blijkt uit de bestreden beslissing eveneens dat de commissaris-generaal hierover wel degelijk een onderbouwd standpunt heeft ingenomen en op goede gronden, die steun vinden in het administratief dossier, motiveert:

“Ofschoon jullie geen concrete, op jullie persoon betrokken elementen of feiten aanhaalden waaruit zou kunnen blijken dat jullie in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie omwille van jullie etnische origine lopen, haalde uw partner wel nog socio-economische motieven in het algemeen aan. Ze stipte aan dat jullie nergens terecht kunnen en dat jullie geen inkomen hebben. Ze wilde ook niet terugkeren naar Noord-Macedonië omdat er niet veel kansen voor jullie zoon zijn (CGVS A., p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u werkte met oud ijzer en dat u plastic verzamelde. Verschillende broers van u doen er hetzelfde werk en uw broer S. werkt bij de groendienst van de gemeente (CGVS K., p. 5). Uw partner werkte volgens u als poetsvrouw waardoor jullie konden sparen om jullie reis naar België te betalen (CGVS K., p. 6). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u naar school gegaan bent en ook uw broer V. gaat naar school (CGVS K., p. 5). U had ook toegang tot gezondheidszorg (CGVS A., p. 15). Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat de verstandhouding met uw familie en met uw gemeenschap scheef gelopen is.”

De commissaris-generaal besluit dan ook terecht: *“Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw toegang zouden kunnen hebben tot de arbeidsmarkt, de woningmarkt, het onderwijs en de gezondheidszorg.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij van deze punten slechts een opsomming geeft, dit opnieuw zonder concreet in te gaan op hetgeen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld zodat zij er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen. De Raad stipt hierbij aan dat socio-economische elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag en de verzoekende partij toont met haar algemene verzuchtingen niet *in concreto* aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming opgenomen in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij tot de etnische minderheidsgroep van de Roma behoort. Wederom ontkracht noch weerlegt zij hetgeen dienaangaande in de beslissing wordt vastgesteld. In het licht van voormelde elementen door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting waarbij zij stelt het slachtoffer te zijn van discriminatie en waar zij wijst op de specifieke situatie van haar geaardheid waardoor zij naar haar mening het slachtoffer is van een dubbele discriminatie, wijst de Raad op hetgeen hierboven reeds werd gesteld omtrent haar geaardheid en worden tevens volgende gronden van voormelde beschikking hernomen:

“6.5. Verder verwijst verzoeker opnieuw naar de “COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021”, waarbij hij stelt dat heel wat Roma nog steeds te maken krijgen met discriminatie en dat dit ook het geval is bij hem.

De Raad wijst er evenwel op dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Het dient evenwel te worden onderstreept dat verzoeker niet kan volstaan met een algemeen betoog om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.”

Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt dan ook dat de door de verzoekende partij ter terechtzitting opgesomde elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij gaat met haar algemeen betoog, zoals zij dit voert ter terechtzitting, voorbij aan het concreet vastgestelde en zij slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen. De verzoekende partij kan deze beoordeling immers niet ombuigen door de elementen waarmee naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden louter op te sommen. Evenmin brengt zij door te poneren dat het veel te gevaarlijk is om terug te keren, noch door te verwijzen naar haar verzoekschrift, concrete argumenten aan die de gemotiveerde vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Zij voegt hierdoor geen dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

4.3. Waar de verzoekende partij verwijst naar een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.4. Waar ter terechtzitting nog wordt gehekelde dat er geen specifiek onderzoek werd gevoerd naar de concrete situatie van “verzoekster” gezien alles op basis van het dossier van “verzoeker” is beoordeeld, herneemt de Raad volgende grond van de beschikking ten aanzien van “verzoekster”, zijnde de verzoekende partij haar partner, mevrouw A. K., gekend bij de Raad onder het rolnummer 276 921:

“4. Verzoekster haalt aan: “Dat tegenpartij verwijst naar de beslissing die zij genomen heeft in het dossier van haar partner, de heer S. K.. Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster, maar eenvoudigweg verwijst naar de situatie van haar partner.”.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing, waarin de beslissing genomen ten aanzien van haar partner wordt geciteerd, blijkt dat de commissaris-generaal weldegelijk rekening heeft gehouden met de situatie/verklaringen van verzoekster. Verzoekster laat na aan te geven/aan te halen met welke elementen/zaken verweerder in casu geen rekening zou hebben gehouden, en op welke wijze deze elementen/zaken (mogelijks) een invloed hadden kunnen hebben op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de uitkomst van de bestreden beslissing.”

Ook ter terechtzitting wordt nagelaten *in concreto* te duiden met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, en op welke wijze deze elementen (mogelijks) een invloed zouden kunnen hebben op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en het besluit van de bestreden beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS